

Mijn naam is Thomas Nimo Lemaire. Vandaag sta ik hier, zoals mijn overgroot opa Jan vroeger zijn voordrachten deed, voor jullie allen.

Jan Lemaire Junior werd geboren op 19 november 1906, in Amsterdam.

Hij was, als onderdeel van verschillende toneelgemeenschappen, bekend als acteur, toneelschrijver en regisseur.

In de Tweede Wereldoorlog sloot hij zich aan bij het verzet. Met als gevolg dat hij op 7 oktober 1941, in zijn woonplaats Amsterdam, opgepakt werd. Via het Huis van Bewaring in Amsterdam en Kamp Amersfoort kwam hij februari 1942 in het concentratiekamp Sachsenhausen terecht.

Hij overleefde de oorlog, waaronder de Dodenmars, maar overleed op 2 februari 1960 - lang voor mijn geboorte. Hij werd 53 jaar.

Mijn overgroot opa en zijn verhaal heb ik gelukkig nog mogen leren kennen door zijn boek.

Daar, grotendeels in Sachsenhausen, schreef hij namelijk twee manuscripten. Zijn boek over die tijd; 'Mannen in Zebra', waar ik met veel trots de vormgeving voor heb mogen maken bij de uitgave en Bloeiende Rozen Poëzie, een gedichtenbundel.

Toen hem eind 1942 in het kamp gevraagd werd tijdens de Hollandse Avonden een voordracht te doen, heeft hij uit zijn hoofd geprobeerd al zijn favoriete gedichten op te schrijven; hij noemde dat zijn "bloeiende rozen". Hij begint de inleiding van zijn bundel met de zin "Het is niet eenvoudig om bloeiende rozen te plukken in een concentratiekamp".

Deze zin raakt mij enorm. Zijn liefde voor poëzie en het vertellen van verhalen leeft voort in mij. Ergens, in de hoop dat hij weet, dat wij nog altijd eerbied tonen aan de bloeiende rozen van de wereld. Voor hem dit zelfgeschreven gedicht;

Een dunne lijn...

Tussen verschenen, geboren,

Verdwaald, verloren,

En voor altijd verdwenen zijn.

Die o, zo dunne lijn..

Zeg mij, hoe kan iets onzichtbaars, tevens onmiskenbaar zijn?

Het zit op lege stoelen;

Wanneer de stilte spreekt.

Is niet tastbaar maar te voelen;

Aanwezig als het ontbreekt.

Die o, zo dunne lijn. Kon hij maar iets breder zijn..

Dus pluk ik vergeetmenietjes.

En bundel ze met rozen.

In de hoop dat jij al wist;

Dat wij je nooit vergeten zijn.

NATIONAAL MONUMENT KAMP VUGHT